

Arrest

nr. 82 231 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn kinderen X en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 januari 2012 tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. REGEMOORTER *loco* advocaat V. LURQUIN en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker trad op 1 januari 1997 in het huwelijk met mevrouw A.B.D. te Tanger. Uit dit huwelijk werden twee kinderen geboren S. L. en M. L.

Op 14 januari 2004 scheidde verzoeker uit de echt.

Op 19 februari 2004 trad verzoeker in het huwelijk met de Belgische onderdaan mevrouw B.-C. S.

Op 22 februari 2005 verkregen verzoeker en zijn twee kinderen een visum type D.

Op 8 juni 2005 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote en op 7 december 2005 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 6 december 2010.

Op 4 juli 2005 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging voor zijn beide kinderen in functie van hun Belgische stiefmoeder, waarop zij een identiteitskaart voor kinderen ontvingen.

Op 27 november 2006 scheidde verzoeker opnieuw uit de echt.

Op 7 juli 2008 wordt het eerste huwelijk tussen verzoeker en mevrouw A.B.D. hernomen, blijkens de "acte reprise en mariage".

Op 15 juni 2011 verklaarde de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw B.-C. S. nietig. Het hoger beroep dat verzoeker tegen dit vonnis instelde, werd door het hof van beroep te Antwerpen bij arrest van 9 november 2011 niet toelaatbaar verklaard.

Op 6 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De motivering van de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging luidt als volgt:

"L., Y.

geboren te T. op (...)1968

adres: (...)

nationaliteit: Marokko

En zijn minderjarige kinderen:

L., S.

Geboren te T. op (...)1998

Onderdaan van Marokko

L., M. A.

Geboren te T op (...) 2001

Onderdaan van Marokko

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

In 1997 trad de heer L. Y. in het huwelijk met een Marokkaanse onderdane, mevrouw B.D.A. Uit dit huwelijk worden twee kinderen geboren, zijnde L.S. en L.MA. De heer L. en mevrouw B.D. zijn uit de echt gescheiden op 14.01.2004. Op 19.02.2004 trad de heer L. opnieuw in het huwelijk met een Belgische onderdane van Marokkaanse origine, mevrouw B.-C. S. Hij zou haar toevallig leren kennen hebben wanneer mevrouw B.-C. op bezoek was in het land van herkomst. In het kader van het huwelijk met mevrouw B.C. vraagt de heer L. gezinshereniging aan voor zichzelf en zijn kinderen. Op 22.02.2005 wordt de toestemming gegeven om aan hem een visum type D af te leveren. Ten gevolge van een aanvraag tot vestiging op 08.06.2005 wordt hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen met nummer (...) op 08.06.2005. Op 22.07.2008 wordt de betrokkene in het bezit gesteld van een C kaart met nummer (...). Voor zijn beide kinderen wordt eveneens een aanvraag tot vestiging ingediend op 04.07.2005.

Beide kinderen worden in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor kinderen en zijn oudste dochter wordt op 17.03.2011 in het bezit gesteld van een C kaart met nummer (...) geldig tot 17.02.2016.

Op 27.11.2006 zijn de heer L.SI en mevrouw B. D. uit de echt gescheiden.

Op 07.07.2008 wordt het eerste huwelijk tussen de heer L. Y. en mevrouw B. D. A. hernomen (zie acte de reprise en mariage aan onze diensten bezorgd door het stadsbestuur van Antwerpen op 29.08.2008). Naar aanleiding van dit huwelijk werd er verder onderzoek verricht. Daar het onderzoek naar het eerdere huwelijk van de heer L., niet afgerond was werd op 30.11.2009 het akkoord gegeven om een visum type D af te leveren aan mevrouw B. D. naar aanleiding van de gevraagde gezinshereniging met haar intussen legaal in België verblijvende partner en kinderen. Op 08.03.2010 wordt mevrouw B. d. a. in het vreemdelingenregister. Op 08.07.2011 wordt mevrouw in het bezit gesteld van een A kaart met nummer (...).

Op 15.06.2011 wordt het huwelijk tussen de heer L. en mevrouw B.-C. nietig verklaard door het parket van de procureur des Konings te Antwerpen. De rechtbank oordeelde dat het huwelijk tussen de heer L. en de Belgische onderdane, mevrouw B.-C. A werd voltrokken om hieruit verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Kort nadat het eerste huwelijk van meneer L. werd ontbonden, trad hij immers in het huwelijk met een Belgische onderdane. Wanneer hij in het bezit werd gesteld van verblijfsdocumenten werd het huwelijk tussen hem en zijn tweede partner, mevrouw B.-C. ontbonden. Waarna hij in 2008 opnieuw in het huwelijk trad met zijn eerste partner, mevrouw B. D. Eveneens lezen we in het vonnis dat mevrouw B. D. en mevrouw B. C. verwant zouden zijn, de zogenaamd toevallige ontmoeting met zijn tweede partner mevrouw B.-C., dewelke de Belgische nationaliteit bezit, is wellicht niet zo toevallig dan eerst werd beweerd. De tweede partner van de heer L. blijkt een nicht te zijn van zijn eerste partner, mevrouw B.D. Verder zouden de heer L. en mevrouw B.-C. nooit lang op hetzelfde adres hebben gewoond en van feitelijke samenwoning of de intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen was er dan ook nooit sprake. Het huwelijk tussen de heer L. en mevrouw B.-C. werd dus duidelijk aangegaan met een frauduleuze intentie, namelijk het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel. Ook zijn twee minderjarige kinderen L. S. en L. M.A. hebben verblijfsrechtelijk voordeel verkregen uit het schijnhuwelijk van hun vader. Zij volgen de situatie van de ouders.
In navolging van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' dient hun recht op vestiging in het Rijk te worden ingetrokken."

De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de Minister van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en Maatschappelijke integratie, D.V., attaché
genomen op 06.01.2012

wordt aan L. Y. te noemen, geboren te TANGER op (...)1968, van Marokkaanse nationaliteit.

En de volgende minderjarige kinderen:

L., S.

Geboren te T. op (...)1998

Onderdaan van Marokko

L., M. A.

Geboren te T. op (...)2001

Onderdaan van Marokko

het bevel gegeven om uiterlijk op 16 maart 2012 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

0- artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 :

verblijft langer in het rijk dan toegelaten:

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten.

0 - artikel 7 van de wet van 15december 1980, eerste lid, 3 :

Wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te hebben geschaad. Bij arrest van de rechtbank van eerste aanleg van 15/06/2011 werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane B.- C., S. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en is dus strijdig met de openbare orde bevonden.

De minderjarige kinderen volgen de situatie van de ouders."

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoeker twee beslissingen aanvecht met name de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging van 6 januari 2012 en het bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens van 6 januari 2012.

Verzoeker ontplooit echter geen middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing nalaat de wettelijke basis te vermelden op grond waarvan het verblijfsrecht wordt ingetrokken, zodat hij bijgevolg de toepassing van de wet niet kan nagaan en geen geschikte motieven kan aanbrengen bij verzoekschrift. Voor verzoeker kan het *adagium fraus omnia corrumpit* als rechtsgrond niet volstaan en hij verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) nr. 41 614 van 15 april 2010.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wel een rechtsgrond aangegeven. Zo wordt verwezen naar het *adagium "fraus omnia corrumpit"*. Verder worden de feitelijke gegevens die aan de basis liggen van de beslissing aangegeven. Zo blijkt dat de beslissing is gegrond op het vonnis van 15 juni 2011 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen houdende nietigverklaring van het huwelijk tussen verzoeker en de Belgische onderdaan, mevrouw B.-C. en op de feitelijke gegevens die aan dit vonnis ten grondslag liggen, met name de opsomming van de verscheidene huwelijken en echtscheidingen van verzoeker met de verblijfsrechtelijke consequenties voor verzoeker en zijn kinderen en naar de motivering van het vonnis dat het huwelijk met mevrouw B.-C., die familie blijkt te zijn van zijn eerste echtgenote, werd voltrokken met frauduleuze intentie, namelijk om hieruit verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. De

voornaamste feitelijke gegevens uit dit vonnis worden vermeld in de bestreden beslissing. Tevens wordt er op gewezen dat de kinderen de situatie van hun ouders volgen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de aangeduide juridische grondslag niet afdoende is om de bestreden beslissing te schragen, wijst de Raad er op dat niet wordt betwist dat de toekenning van een vestigingsrecht en de afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen dient beschouwd te worden als een administratieve rechtshandeling die aan verzoeker rechten heeft toegekend. De Raad sluit zich aan bij vaste rechtspraak van de Raad van State inzake de intrekking van administratieve rechtshandelingen die rechten doen ontstaan. Een rechtshandeling die rechten doet ontstaan, kan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404, RvS 25 september 2006, nr. 162.676).

In casu dateert de intrekking van verzoekers vestigingsrecht van na het verstrijken van de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep tegen de toekenning van het vestigingsrecht en de beslissing tot afgifte van de identiteitskaart voor vreemdelingen. Het vestigingsrecht van verzoeker werd echter door bedrog uitgelokt, namelijk verzoekers schijnhuwelijk. Aldus kon de intrekking door verwerende partij op om het even welk ogenblik en aldus ook buiten de beroepstermijn van dertig dagen gebeuren.

Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de verwijzing naar het *adagium* “*fraus omnia corrumpit*” wel afdoende. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 van de vreemdelingenwet, van het principe “*audi alteram partem*” en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker voert tevens aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker verwijt aan de verwerende partij dat zij bij het nemen van de beslissing enkel rekening heeft gehouden met de nietigverklaring van zijn huwelijk met mevrouw B.-C, zonder rekening te hebben gehouden met zijn persoonlijke situatie en die van zijn kinderen die in België hun leven hebben opgebouwd. Verzoeker stelt dat zijn kinderen niets te zien hebben met zijn nietig verklaard huwelijk, zodat zij geen gevolgen kunnen dragen van het vermeende frauduleus opzet, te meer aangezien het verblijfsrecht van hun moeder niet werd ingetrokken. Verder betoogt verzoeker dat hij met zijn tweede huwelijk, met de moeder van zijn kinderen, geen frauduleuze doelstellingen beoogde. Hij benadrukt dat hij opnieuw verliefd was geworden en dat het tweede huwelijk geenszins was afgesloten om een verblijfsrecht toe te kennen aan zijn partner, doch dat het daarentegen op een culturele grond was ingegeven. Immers is het in hun cultuur ondenkbaar om ongehuwd met een partner samen te leven. Verzoeker meent dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt door zijn huwelijk als frauduleus te bestempelen en op grond hiervan zijn recht op vestiging in te trekken. Verzoeker is van oordeel dat indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag had

gelegd en hem had gehoord, zij zijn standpunt had kunnen beoordelen en in die zin de bestreden beslissing op een afdoende wijze had kunnen motiveren.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing werd genomen na het definitief worden van de nietigverklaring door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw B.-C. De Raad wijst erop dat de instelling van het huwelijk de Belgische openbare orde raakt. Verzoeker betwist geenszins dat het huwelijk, op basis waarvan hij zijn verblijfsrecht heeft verkregen, nietig werd verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 15 juni 2011, omwille van een schijnhuwelijk. Door het aangaan van een schijnhuwelijk heeft verzoeker een inbreuk gepleegd op de civielrechtelijke openbare orde.

De rechtsgevolgen van de ontbinding van het huwelijk door nietigverklaring gelden *ex tunc*. Ten gevolge van de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker wordt hij geacht nooit gehuwd te zijn geweest met mevrouw D.-C. en nooit aan de voorwaarden te hebben voldaan om een verblijfsvergunning te krijgen in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. Alle rechten die uit dit huwelijk voortvloeien, komen te vervallen en bijgevolg kon de verwerende partij in alle redelijkheid vaststellen dat het recht op vestiging, dat verzoeker in functie van zijn huwelijk heeft verkregen, geacht wordt niet te bestaan, aangezien ook het huwelijk geacht wordt nooit te hebben bestaan. Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een machtiging tot vestiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54).

Het verblijfsrecht van de partner van verzoeker, de moeder van zijn kinderen was eveneens geënt op het recht op vestiging van verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 5 januari 2012 ook ten aanzien van de partner van verzoeker, mevrouw B.D.A. een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen om reden dat uit de motivering van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 15 juni 2011 volgt dat het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw B.-C. werd voltrokken omwille van het verblijfsrechtelijk voordeel voor zichzelf, mevrouw B.D.A. en hun twee gemeenschappelijke kinderen.

In zoverre verzoeker betwist dat er in zijn hoofde sprake is van fraude lijkt hij de Raad te vragen om de nietigverklaring van zijn huwelijk opnieuw te gaan beoordelen. Het komt geenszins toe aan de Raad om zulks te doen. Zoals reeds aangegeven is de nietigverklaring van zijn huwelijk definitief en heeft de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen geoordeeld dat er duidelijk sprake was van fraude in hoofde van verzoeker. Tevens - hoe dan ook - stelde de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen vast dat de eerste echtgenote van verzoeker, mevrouw B.D.A. *“in feite steeds zijn partner en de moeder van zijn kinderen is gebleven, ook gedurende het huwelijk met de nicht van zijn eerste echtgenote”*, zodat verzoeker thans niet kan hard maken dat hij zich met mevrouw, B.D.A. opnieuw verzoende en opnieuw met haar huwde om culturele motieven.

Waar verzoeker stelt dat zijn kinderen niets te maken hebben met de nietigverklaring van zijn huwelijk en dat er geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij hun leven in België hebben opgebouwd, dient de Raad aan te stippen dat de kinderen, zoals aangestipt in de motivering van de bestreden beslissing, de situatie van hun ouders volgen. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat de nietigverklaring van het huwelijk met mevrouw D.-C. met terugwerkende kracht geldt, zodat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk (RvS 7 december 2004, nr. 138.115). Verzoekers verblijfstoestand, en bij uitbreiding die van zijn huidige echtgenote en kinderen, moeten worden vastgesteld als had dit huwelijk en de gevolgen die voortvloeien uit dit huwelijk nooit plaatsgevonden.

Voor zover verzoeker zich beroept op de hoorplicht, wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging noch de hoorplicht zijn van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* alle pertinente gegevens is nagegaan die hij noodzakelijk achtte om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of een ander beginsel van behoorlijk bestuur zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste beoordelingsfout zou hebben gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU